

“मीठे बच्चे— भक्तहरूमाथि जब आपद-विपद आउँछ, तब बाबा आउनु हुन्छ ज्ञानद्वारा गति सद्गति गर्नु।”

प्रश्नः— विकर्माजित को बन्छ? विकर्माजित बन्नेहरूको निसानी के हुन्छ?

उत्तरः— विकर्माजित उही बन्छ जसले कर्म-अकर्म-विकर्मको गतिलाई जानेर श्रेष्ठ कर्म गर्छ। विकर्माजित बन्नेहरूले कहिल्यै पनि दुःख पाउनु पर्दैन। उसको कर्म विकर्म बन्दैन।

प्रश्नः— अहिले बाबाले कुनचाहिँ डबल सेवा गर्नुहुन्छ?

उत्तरः— आत्मा र शरीर दुवैलाई पावन पनि बनाउनुहुन्छ फेरि आफूसँगै घर लिएर पनि जानुहुन्छ। चरित्र एक बाबाको हो। मनुष्यको हुन सक्दैन।

गीतः— ओम् नमो शिवाय...

ओम् शान्ति। यो गीत तिमी बच्चाहरूले सुन्यौ। जति पनि भक्तिमार्ग वाला छन्, उनीहरूले यस्तो गीत गाउँछन्। घोर अँध्यारोबाट उज्यालो चाहन्छन् र दुःखबाट छुट्ने पुकार गरिरहन्छन्। तिमी त हौ शिववंशी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू। यो त बुझ्ने कुरा हो। यति धेरै बच्चाहरू कोख वंशावली त हुन सक्दैनन्। अवश्य मुखवंशावली हुनु पर्छ। कृष्णका यति धेरै रानी अथवा बच्चा थिएनन्। गीताको भगवानले त राजयोग सिकाउनुहुन्छ, त्यसैले अवश्य मुख वंशावली हुनु पर्छ। प्रजापिता अक्षर त नामीग्रामी छ। यिनका मुखबाट बाबा आएर ब्राह्मण धर्म रचनुहुन्छ। प्रजापिता नाम बाबालाई सुहाउँछ। अहिले तिमी यथार्थमा उहाँ बाबाको बनेका छौ। उनीहरूले त भनिदिन्छन्— कृष्ण भगवान् थिए, शिव पनि भगवान् थिए। रुद्र भगवानको सट्टामा कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। भन्छन् पनि— शंकर-पार्वती, शूद्र पार्वती भन्दैनन्। शिव-शंकर महादेव भन्छन्। अब कृष्ण कहाँबाट आए। उनलाई रुद्र वा शंकर भनिदैन। भक्तहरूले गाउँछन् तर भगवानलाई जान्दैनन्। यहाँ वास्तवमा सच्चा-सच्चा भक्त उनीहरू हुन्, जो पूज्य थिए उनीहरू नै अहिले पुजारी बनेका छन्। त्यसमा पनि नम्बरवार छन्। तिमीहरू ब्राह्मण हौ, उनीहरू शूद्र हुन्। देवता धर्मावलम्बीहरू नै धेरै दुःखी हुन्छन् किनकि उनीहरूले धेरै सुख पनि देखेका छन्। अब तिम्रो द्वार-द्वार भट्किन बन्द भएको छ, आधाकल्पको लागि। यो रहस्य पनि तिमी ब्राह्मणले नै जान्दछौ, त्यो पनि नम्बरवार। जसले कल्प पहिले जति पुरुषार्थ गरेका थिए त्यति नै अहिले गर्छन्। यस्तो होइन जो ड्रामामा हुन्छ, फेरि पनि पुरुषार्थ शब्द आउँछ। ड्रामाले बच्चाहरूद्वारा पुरुषार्थ गराउनु नै छ। जस्तो पुरुषार्थ त्यस्तै पद मिल्छ। हामीले जान्दछौं— कल्पपहिले पनि यस्तो पुरुषार्थ गरेका थियौं। यस्तो अप्ठ्यारो परेको थियो, यज्ञमा विघ्न पर्छ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— बाबा फेरि आउनु भएको छ। कल्प पहिले पनि यतिबेला आउनु भएको थियो, जब अंग्रेजहरूको राज्य थियो। जसबाट काँग्रेसले लियो फेरि पाकिस्तान भयो। यो कल्प पहिले पनि भएको थियो। गीतामा पनि यी कुरा छैनन्। अन्त्यमा बुझिहाल्छन् वास्तवमा अहिले त्यही समय हो। कसै कसैले सम्झन्छन्— ईश्वर आउनु भएको छ। जब महाभारी लडाईं लागेको थियो तब भगवान् आउनु भएको थियो। भन्छन्— ठीक छ, केवल नाम बदलिदिएका छन्। रुद्र नामसम्म लिएको भए पनि ठीक छ भनेर

समझिनुहुन्थ्यो। रुद्रले ज्ञान यज्ञ रचनु भएको थियो, जसद्वारा दुनियाँको विपद टरेको थियो। यो पनि बिस्तारै बिस्तारै तिमीहरूद्वारा थाहा लाग्नेछ। यसमा अहिले बाँकी छ। नत्र यहाँ यस्तो भिड लाग्नेथियो जसकारण तिमीहरूले पढ्न पनि सक्नेथिएनौ। यहाँ भिडको नियम छैन। गुप्त भेषमा काम चलिरहन्छ। अब कुनै ठूलो मान्छे आयो भने भन्छन् यसको टाउको खराब भएको छ। यहाँ त बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई पढाइरहनु भएको छ। देवता धर्म त भगवान् आएर रचनुहुन्छ नि। उहाँ अहिले आउनु भएको छ नयाँ दुनियाँ रचन, भक्तको विपत्ति हटाउन। विनाशपछि त कुनै दुःख हुँदैन। वहाँ सत्ययुगमा भक्त हुँदैनन्। न कुनै यस्तो कर्म गर्छन् जसकारण दुःखी हुनुपरोस्।

(बम्बईबाट रमेश भाइजीको फोन आयो) बापदादा गएर आउँदा बच्चाहरू उदास हुन्छन्। जसरी कसैको पति बेलायतमा गएको छ भने पत्नी रुन्छिन्। त्यो हो जिस्मानी सम्बन्ध। यहाँ बाबा सँग रूहानी सम्बन्ध छ। बाबाबाट छुटेपछि प्रेमको आँसु आउँछन्। जो सेवाधारी बच्चाहरू छन्, बाबालाई उनीहरूको कदर हुन्छ। सपुत बच्चाहरूलाई फेरि बाबाको कदर रहन्छ। शिवबाबाको त धेरै उच्चभन्दा उच्च सम्बन्ध छ। उहाँभन्दा उच्च सम्बन्ध त कसैसँगको हुँदै-हुँदैन। शिवबाबा त बच्चाहरूलाई आफूभन्दा पनि उच्च बनाउनुहुन्छ। पावन त तिमी बन्छौ, तर बाबासमान सदा पावन बन्न सक्दैनौ। हो पावन देवता बन्छौ। बाबा त ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। हामीले जति सुने पनि ज्ञानसागर बन्न सक्दैनौं। उहाँ ज्ञानका सागर, आनन्दको सागर हुनुहुन्छ, बच्चाहरूलाई आनन्दमय बनाउनुहुन्छ। अरूले त केवल नाम राख्न लगाउँछन्। यतिबेला दुनियाँमा भक्त माला निकै लामो छ। तिमी हो १६१०८को माला भक्त त करोडौं छन्। यहाँ भक्तिको कुरा छैन। ज्ञानबाट नै सद्गति हुन्छ। अब तिमीलाई भक्तिको जन्जिरबाट छुटाइन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— सबै भक्तमाथि जब विपत्ति आउँछ तब मैले आउनु पर्छ, सबैको गति सद्गति गर्न। स्वर्गका देवताले अवश्य यस्तो कर्म गरेका होलान् त्यसैले यति उच्च पद पाएका छन्। कर्म त मनुष्यको चल्दै आउँछ। तर वहाँ दुःख पाउनु पर्दैन। यहाँ कर्म विकर्म बन्छ किनकि माया छ। वहाँ माया हुँदैन। तिमी विकर्माजित बन्छौ, जुन बच्चाहरूलाई अहिले कर्म अकर्म र विकर्मको गति सम्झाउँछु उनीहरू नै विकर्माजित बन्छन्। कल्पपहिले पनि तिमी बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाएको थिएँ, त्यही अहिले पनि सिकाइरहेको छु। कांग्रेसले फिरींगीहरूलाई निकालेर राजाहरूबाट राजाई छिने अनि राजा नाम नै गुम गरिदिए। ५ हजार वर्ष पहिले यहाँ राजस्थान थियो, लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। देवताहरूको राज्य थियो तब परिस्तान थियो। अवश्य उनीहरूलाई भगवान्ले राजयोग सिकाएको हुनु पर्छ त्यसैले त उनीहरूको नाम भगवती भगवान् हुनगयो। तर अहिले आफूमा ज्ञान छ त्यसैले हामी आफूलाई भगवती भगवान् भन्दैनौं। नत्र यथा राजा-रानी तथा प्रजा पनि भगवती भगवान् हुनु पर्ने हो। तर यस्तो हुन सक्दैन। लक्ष्मी-नारायणको नाम पनि कोही प्रजाले आफूमा राख्न सक्दैन, नियम छैन। बेलायतमा पनि राजाको नाम आफूमा राख्न सक्दैनन्। उनीहरूको धेरै इज्जत गर्छन्। त्यसैले बच्चाहरूले सम्झन्छन् ५ हजार वर्ष पहिले बाबा आएर भएको थियो। अहिले पनि आउनु भएको छ— दैवी राजस्थान स्थापना गर्न। शिवबाबाको आगमन पनि अहिले भएको छ। उहाँ पाण्डवहरूको पति हुनुहुन्छ, नकि कृष्ण। बाबा पण्डा बनेर आउनु भएको छ फर्काएर लिएर जानको लागि र नयाँ सत्ययुगी दुनियाँ रचनको लागि। त्यसैले अवश्य ब्रह्माद्वारा नै ब्राह्मण रचनुहुन्छ। कृष्ण

त हुन सक्दैनन्। मुख्य गीतालाई नै खण्डन गरिदिएका छन्। अब बाबा सम्झाउनु हुन्छ— म कृष्ण होइन। मलाई रुद्र वा सोमनाथ भन्न सक्छन्। तिमीलाई ज्ञान सोमरस पियाइरहेको छु। बाँकी लडाई आदिको कुनै कुरा होइन। तिमीलाई योगबलद्वारा राजाईको मक्खन मिल्छ। कृष्णलाई मक्खन अवश्य मिल्छ। यो हो कृष्णको अन्तिम जन्मको आत्मा। यिनलाई (ब्रह्मा-सरस्वतीलाई) पनि बाबाले यस्तो कर्म सिकाइरहनु भएको छ जुन भविष्यमा लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। यी लक्ष्मी-नारायण नै सानामा राधा-कृष्ण हुन्छन् त्यसैले लक्ष्मी-नारायण सँग राधा-कृष्णको पनि चित्र दिएका छन्। यिनको कुनै बढाई छैन। चरित्र एक गीताको भगवान् को हो। शिवबाबा बच्चाहरूलाई भिन्न-भिन्न साक्षात्कार गराउनुहुन्छ। बाँकी मनुष्यको कुनै चरित्र छैन। क्राइस्ट आदिले पनि आएर धर्म स्थापना गरे त्यो त सबैलाई आफ्नो पार्ट खेलनु नै छ, यसमा चरित्रको त कुनै कुरा नै छैन। उनीहरूले कसैलाई गति दिन सक्दैनन्। अहिले बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूको डबल सेवा गर्न आएको छु, जसबाट तिमी आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छ। सबैलाई वापस घर मुक्तिधाममा लिएर जान्छु। फेरि वहाँबाट आ-आफ्नो पार्ट खेल्न आउँछन्। कति राम्रो सँग बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायणका चित्रमा सम्झाउन धेरै सहज छ। त्रिमूर्ति र शिवबाबाको चित्र पनि छ। कसैले भन्छन्— त्रिमूर्ति नहोस्, जस्तै कसैले भन्छन् कृष्णको चित्रमा ८४ जन्मको कहानी नहोस्। मनुष्य जब सुन्छन्— कृष्ण पनि ८४ जन्म लिएर पतित बन्छन् त्यसैले उनीहरूलाई घबराहट आउँछ। हामी सिद्ध गरेर बताउँछौं, अवश्य पहिले नम्बरवाला श्रीकृष्णलाई सबैभन्दा धेरै जन्म लिनु पर्छ। नयाँ-नयाँ प्वइन्ट त नित्य आउँछ, तर धारणा पनि हुनु पर्छ। सबैभन्दा सहज हो— लक्ष्मी नारायणको चित्रमा सम्झाउनु छ। मनुष्य कहाँ कुनै चित्रको अर्थ बुझ्छन् र? उल्टो-सुल्टो चित्र बनाइदिन्छन्। नारायणका दुईवटा हात र लक्ष्मीका ४ हात देखाउँछन्। सत्ययुगमा यति हात हुँदैनन्। सूक्ष्मवतनमा त हुन्छन् नै ब्रह्मा विष्णु शंकर। उनीहरूको पनि यति हात हुन सक्दैनन्। मूलवतनमा हुन्छन् नै निराकारी आत्माहरू। फेरि यी ८-१० हात भएका कहाँका निवासीहरू हुन्। मनुष्य सृष्टिमा रहनेहरू पहिले-पहिले लक्ष्मी-नारायण, दुई हात भएका। तर उनलाई ४ हात देखाएका छन्। नारायणलाई कालो त लक्ष्मीलाई गोरी देखाउँछन्। त्यसैले उनीहरूको जति पनि बच्चाहरू छन्, ती कस्ता र कति हात भएका होलान्? के बच्चाका ४ हात, बच्चीका दुई हात होलान्। यस्ता-यस्ता प्रश्न सोध्न सक्छौ। बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ— सदैव यस्तो सम्झ— हामीलाई शिवबाबाले मुरली सुनाउनुहुन्छ। कुनै बेला यी ब्रह्माले पनि सुनाउँछन्। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म गाइड बनेर आएको छु। यी ब्रह्मा मेरो ठूला बच्चा हुन्। भन्छन्— त्रिमूर्ति ब्रह्मा। त्रिमूर्ति शंकर वा विष्णु भनिदैन। महादेव शंकरलाई भनिन्छ। फेरि त्रिमूर्ति ब्रह्मा किन भनिन्छ? यिनले प्रजा रचेका छन् त्यसैले यी उहाँका (शिवबाबाका) युगल हुन्। शंकर वा विष्णुलाई युगल भनिदैन। यो बुझ्नु पर्ने निकै आश्चर्यजनक कुरा छ। यहाँ केवल बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ। बस यसैमा मेहनत छ। अहिले तिमी कति समझदार बनेका छौ। बेहदका बाबाद्वारा तिमी बेहदको मालिक बनेका छौ। यो धर्ती, यो आकाश सबै तिमी हुन्छ। ब्रह्माण्ड पनि तिमी हुन्छ। सर्वशक्तिमान् अधिकार सम्पन्न राज्य हुन्छ। एउटा सरकार हुन्छ। जब सूर्यवंशी सरकार थियो तब चन्द्रवंशी थिएन। फेरि चन्द्रवंशी हुँदा सूर्यवंशी थिएन। त्यो बित्यो। ड्रामा पल्टियो। यो धेरै अनौठो कुरा हो। बच्चाहरूलाई कति खुशीको पारा चढ्नु पर्छ। बेहदका बाबाबाट हामी

बेहदको वर्सा अवश्य लिन्छौं। ती पतिलाई कति याद गर्छन्। उहाँ बेहदको बादशाही दिनेवाला हुनुहुन्छ। यस्ता पतिहरूको पतिलाई कति याद गर्नु पर्छ। कति महान् प्राप्ति हुन्छ। वहाँ तिमी कसै सँग कहिल्यै भिख माग्दैनौ। वहाँ गरिब हुँदैनन्। बेहदको बाबाले विश्वको झोली भरेर दिनुहुन्छ। लक्ष्मी नारायणको राज्यलाई गोल्डन एज भनिन्छ। अहिले आइरन एज हो, फरक हेर कति छ। बाबा भन्नुहुन्छ— बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाइरहेको छु। तिमी नै देवी देवता थियो फेरि क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र बनेका छौ। अहिले फेरि ब्राह्मण बनेका छौ, फेरि देवता बन्छौ। यस ८४ को चक्रलाई तिमी याद गर। चित्रमा सम्झाउन धेरै सहज छ। जब देवी-देवताहरूको राज्य थियो तब कुनै अरू राज्य थिएन। एउटै राज्य थियो, धेरै कम थिए। त्यसलाई स्वर्ग भनिन्छ, वहाँ पवित्रता पनि थियो, सुख-शान्ति पनि थियो। पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा तल आएका छन्। ८४ जन्म पनि यिनीहरूले नै लिएका छन्, यिनै नै तमोप्रधान बन्छन्। फेरि यिनीहरूलाई नै सतोप्रधान हुनु छ। सतोप्रधान कसरी बन्छन्, अवश्य सिकाउनेवाला चाहिन्छ। बाबा सिवाय कसैले सिकाउन सक्दैन। तिमीलाई थाहा छ— शिवबाबा यिनका धेरै जन्मका अन्त्यमा यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ। कति स्पष्ट गरेर सम्झाउनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) एक बाबाबाट मात्रै सबै रूहानी सम्बन्ध राख्नु छ। सेवाधारी बच्चाहरूको कदर राख्नु छ। आफूसमान बनाउने सेवा गर्नु छ।
- २) बेहद बाबाद्वारा हामीलाई बेहद विश्वको राज्य भाग्य मिलिरहेको छ। धर्ती आकाश सबैमाथि हाम्रो अधिकार हुन्छ— यस नशा र खुशीमा रहनु छ। बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ।

वरदानः— बुद्धिरूपी विमानद्वारा सेकेन्डमा तीनै लोकको सयर गर्ने सहजयोगी भव

बापदादा बच्चाहरूलाई निमन्त्रणा दिनुहुन्छ— बच्चाहरू संकल्पको स्वीच अन गर र वतनमा पुगेर सूर्यको किरण लेऊ, चन्द्रमाको चाँदनी पनि लेऊ, पिकनिक पनि गर र खेलकुद पनि गर। यसको लागि केवल बुद्धिरूपी विमानमा डबल रिफाइन पेट्रोलको आवश्यकता छ। डबल रिफाइन अर्थात् एक निराकारी निश्चयको नशा— म आत्मा हुँ, बाबाको बच्चा हुँ, अर्को साकार रूपमा सर्व सम्बन्धको नशा। यो नशा र खुशीले सहजयोगी पनि बनाइदिन्छ र तीनै लोकको सयर पनि गरिरहनेछौ।

स्लोगनः— श्रेष्ठ कर्मको ज्ञान नै श्रेष्ठ भाग्यको रेखा खिच्ने कलम हो।